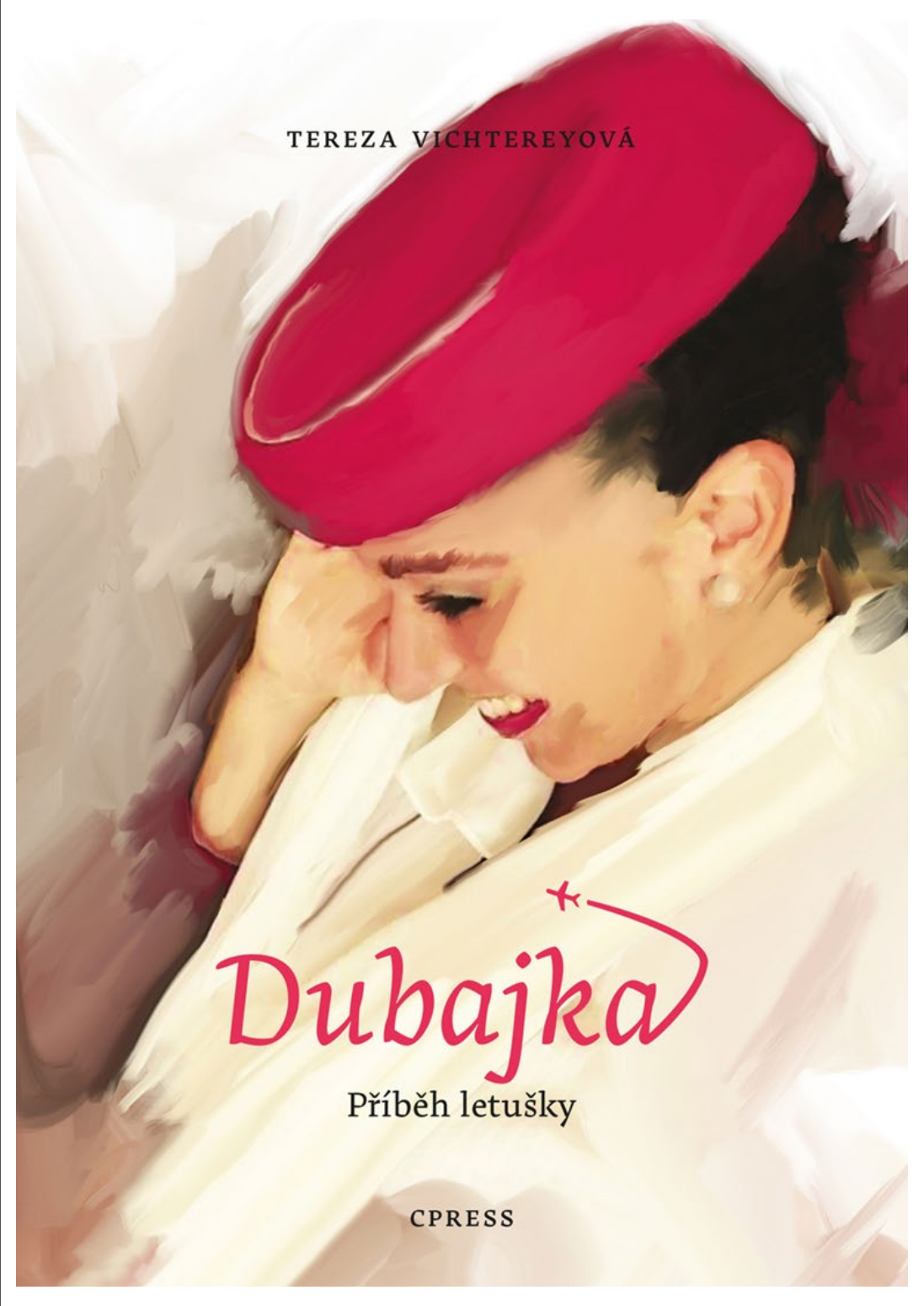

TEREZA VICHTEREYOVÁ

Dubajka

Příběh letušky

CPRESS

Dubajka – příběh letušky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza Vichtereyová
Dubajka – příběh letušky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TEREZA VICHTEREYOVÁ

Dubajka

Příběh letušky

CPRESS

TO, ŽE TEĎ ČTETE TYHLE ŘÁDKY, ZNAMENÁ TŘI VĚCI.

Za prvé: Nějakým zázračným dílem osudu se stalo to, že jsem opravdu napsala knížku. Za druhé: Opravdu se divím! Za třetí: pravidlo *maminka má vždycky pravdu* skutečně platí, protože tenhle dialog jsme pravidelně vedly spolu. Vlastně to zaznívalo od většiny mých nejbližších, ale znáte to, říkáte si – mají mě rádi a chtějí mě potěšit, nemyslí to doslova! Ale pak vám to nedá, začnete o tom přemýšlet a čím dál častěji ve vás hlodá ta úžasná otázka: Co když...?

Co když by ten blog, který jsem dva roky psala jen pro rodinu a nejbližší kamarády, aby měli zprávy o tom, jak se mi na Blízkém východě vede, zajímal i někoho jiného? Co když se nesplní moje noční můry a lidi nebudou jen nevěřicně kroutit hlavami se slovy *dnes už může psát snad opravdu každý?* Co když bych mohla někoho inspirovat, aby i on udělal rozhodnutí, který se zdá na první pohled úplně bláznivý? Co když bych mohla zbořit pár mýtů? Co když bych mohla někomu pomoci, aby našel odvahu jít za svým snem? Co když bych v někom vzbudila chuť vydat se na životní cestu? Stálo by to pak za to?

Asi se trochu nabízí, jak debata mého já a mého druhého já dopadla. Nebylo to ale až takhle snadný. Do téhle chvíle, kdy tu sedím s notebookem v klíně a snažím se nevnímat, co se děje v mojí hlavě (*fantazie začíná pracovat na plné obrátky: zní děkovná řeč na křtu knihy, při které se mi ani trochu netřeše hlas, jsem dokonce*

i vtipná, všichni se usmívají, jsou šťastní, můj nejbližším se lesknou oči pýchou a sklenky se šampaňským krásně zvoní), tak do téhle chvíle se událo dost věcí, které mě měly dovést a dovedly právě sem. Nechci vás zatěžovat detaily, a tak vyberu jen dvě, které se staly docela nedávno.

Jedna z mých nejmilejších mi dala knížku od Anie Songe, se slovy, že když četla její přebal, první, na koho pomyslela, jsem byla já. Stojí tam tohle: *Když máš pocit, že nerozumíš dnešnímu světu, že jsi se ocitl na cizí planetě, řeknu ti k tomu jen jednu pravdivou větu. Ty tu nejsi špatně. Jsi tou změnou a země potřebuje tě.*

Klikaté cestičky osudu mě pak zavedly k někomu, kdo ve mně svou úžasnou spisovatelskou duší uviděl něco, co jsem si já sama nikdy vidět netroufla, a její slova *svět potřebuje slyšet tvůj příběh vyprávěný tebou* mi z hlavy už nikdy neodezní.

To byly asi takové poslední kapky do jezírka (moře by znělo líp, ale nebudeme to přehánět), které se postupně naplňovalo díky důvěře těch, na kterých mi záleží nejvíc. Díky novým lidem, kteří mi přišli do života a přinesli do něj další nečekané rozměry. A díky víře v to, že příběhů, které můžou inspirovat druhé, nebude nikdy až příliš.

Už uplynulo dost vody od chvíle, co jsem si zabalila celý svůj život do dvou kufrů a vydala se vstříc tomu nejúžasnějšímu dobrodružství. A právě o něj bych se s vámi chtěla podělit.

Čípak ty jsi?

Když jsem byla malá (neděste se, vezmu to opravdu rychle), byla jsem nezdravě moc fixovaná na mamku. Nevím, odkud to pramenilo, ale řeknu vám, že dětský psycholog by se na mně vyřádl. Bohužel, nebo bohudík, tenhle obor tenkrát ještě nebyl takový hit, a tak jsem se s tím musela vyrovnat nějak po svém. Měla jsem doslova panickou hrůzu z toho, když se ode mě mamka vzdálila víc než na metr. Kohokoliv, kdo se k nám přiblížil a narušil tak „nás“ prostor, jsem do vteřiny odradila takovou scénou, že se časem naučil na nás jen mávat zpovzdálí. Stejným způsobem jsem jednou vyprovodila i vlastní babičku s dědou, kteří ujeli 200 kilometrů, aby nás viděli, a po mém přivítání se jen ve dveřích otočili na patě, protože hrozilo, že mě z toho šlehne, beze srandy. Mamka dodnes vzpomíná, jak jsem se jí při každé návštěvě pověsila kolem krku, zabořila jí hlavičku do podpaží, aby ti vetřelci neviděli mě a já je, a hystericky jsem řvala do té doby, než to buď oni vzdali a odebrali se tam, odkud přišli, nebo já padla vyčerpáním (většinou to byl ten první případ, byla jsem opravdu vytrvalá). Zkrátka, dětátko k pohledání. Kolem čtvrtého roku jsem se nějakým způsobem uklidnila a zbytek dětství jsem strávila celkem normálně. Ani na mamce byste dnes už nic nepoznali (ten tik mívá jen občas). Zmínění dětští psychologové se shodují, že osobnost každého z nás se utváří do třetího roku života – tak to tedy pěkně děkuju.

Nikdy jsem nebyla vyloženě společenský tvor, nejradši jsem si doma četla nebo hodiny a hodiny stavěla puzzle. Měla jsem

pár kamarádek na život a na smrt, ale nikdy jsem nebyla vůdce smečky. Když se mezi paneláky vždycky sešla děcka z celé ulice a pořádaly se nejružnější turnaje, nejčastěji ve „vybice“ (doufám, že mi později narození budou ještě vůbec rozumět?!), nebývala jsem kápo. Většinou jsem se jen tiše modlila, abych nezůstala jako úplně poslední, a nebyla tak součástí potupného dohadování, kdo si vezme ty zbylé kusy. Když mi bylo sedm, dostaly jsme se ségrou vymodleného psa, boxera, a do života mi tak přišel nejvěrnější kamarád. Miloval nás až za hrob a asi vážně trpěl, když byl doma sám. Postupem času nám tak žalem zdemoloval takřka celý byt. Těm jeho očím byste ale odpustili všechno, a tak když se na nás po šesti společných letech podíval naposledy, byli jsme z toho všichni tak zdrcení, že jsme si ve víře „po druhý přeci nemůžeme mít takovou smůlu“ pořídili druhého boxíka, a historie se opakovala. Byt jsme měli sice na odpis, ale stejně mi nikdo nevymluví, že pes je nejen pro děti ten nejlepší kamarád a láska ke zvířatům a soucit s nimi vypoví o nás lidech opravdu hodně.

Puberta se mnou cloumala ode zdi ke zdi. Moje starší ségra to měla jinak, v šestnácti si našla toho pravého na celý život, a dodnes jsou pro mě ti dva živoucím důkazem toho, že první láska opravdu může být osudová. Já jsem se v tomhle směru, řekněme, trochu hledala. Cesta to byla opravdu zajímavá a nemůžu říct, že by se se mnou naši nudili. Rozhodně jsem jim vynahradila ty poklidné roky předtím. Možná se na tomto místě hodí říct, že můj taťka celý život pracoval a stále pracuje jako vychovatel ve věznici, takže budí zlehka respekt. Když na vás zvedne obočí, tak byste se nejraději zavrtali metr pod zem. Na nás tuhle hrůzu pouštěl opravdu málokdy, ale na týpky, kteří se mu nepozdávali, dokázal být ostřejší. Jeho oblíbená hláška byla, že jestli někdo ublíží jeho holčičce, vytrhne mu páteř. Kdybyste u toho viděli to jeho obočí, věřili byste, že opravdu ví, jak na to. Nemůžu se na něj

zlobit za to, že když jednoho z mých milých znal ze své práce (ne, bohužel ne jako kolegu), obočí mu v tu chvíli takřka zmizelo za čelem. Tušíte správně, i já byla prototypem naivky, která věřila, že láska je všemocná a dokáže lidi měnit k lepšímu (a dodnes mi takhle naivita bohužel/bohudík tak trochu zůstala). A taky jsem věřila, že člověk by toho měl vyzkoušet co nejvíc, aby zjistil, co v životě opravdu chce. A jestli tyhle všechny moje zkoušky měly za cíl dovést mě k tomu chlapovi, se kterým teď plujeme životem už osmým rokem, stálo to za každé jedno zklamání, bolavé srdce a bezesné noci rodičů (věřím, že by souhlasili – takhle s odstupem).

Po maturitě jsme si s nejlepšími kamarády a spolužáky z gymnasia v jednom pronajali byt v Plzni a bezstarostná a nespoutaná jízda pravého vysokoškolského života mohla začít. Pro cizí jazyky jsem měla cit a na rozdíl od hrůz, jako byla matika, fyzika a chemie, mi angličtina i ruština šly samy, takže volba oboru *Cizí jazyky pro komerční praxi* byla úplně přirozená a ukázala se jako skvělá. Stejně byste to poznali, takže se rovnou přiznám: Jmenuju se Tereza a jsem šprt. Učila jsem se tedy opravdu dost, ale jelikož mi všechno šlo tak nějak samo, mohla jsem si i se svou šprtí duší užít studentský život víc než na maximum a musím říct, že na tyhle tři roky vzpomínám neskutečně ráda. Hlavně díky kamarádům a našemu bytu, který se stal naším domovem a party doupětem. Protančili jsme nejedny střevíčky, vypili (hekto)litry vodky, táhli to často až do rána a z baru šli rovnou na zkoušku (a dali ji na výbornou – ano, šprt promluvil). Zkrátka si naplno užívali krás toho nejhezčího studentského města.

První roky v Praze to už taková zábava nebyla. Po bakalářských státnicích se samozřejmě nabízela otázka co dál. Jelikož jsem z generace, pro kterou se vzdělání a vysokoškolský diplom rovnají totální „must“, pokud chcete v životě něco dokázat a někam

to dotáhnout, jak výstižně říká Jarda Dušek, tak nějak ani nepřipadalo v úvahu, že bych ve vysoké nepokračovala. Jelikož náš obor neměl žádný navazující, musela jsem se rozloučit s mou milovanou Plzní. Naše studentská rodina se rozprchla všemi směry a já se usadila v Praze, kde nejbližší mi byl obor *Management cestovního ruchu* na Vysoké škole obchodní. Vezmu to stručně – dva roky šprtání předmětů v čele s mikro- a makroekonomií, ke kterým jsem měla daleko miliony světelných let, kdy biflování bylo jediným způsobem, jak do sebe ta kvanta informací dostat. A výsledek? Inženýrka ekonomie, státnice na výbornou samozřejmě. A kdybyste ze mě po těch letech chtěli dostat nějaké ekonomické moudro? Tak to radši prosím nezkoušejte.

Od patnácti jsem pravidelně víkendy trávila jako hosteska na nejrůznějších akcích, ochutnávkách a předváděčkách a jedna taková akce mě dovedla i k mé první práci. Tehdy se z hostesky stala administrativní pomoc, z administrativní pomoci poloviční úvazek a skončilo to tím, že jsem organizovala mezinárodní konferenci. Téma? Energetika. Tušíte správně, absolutně jsem nevěděla, která bije, ale zorganizovala jsem to od A do Z, včetně zajištění zahraničních řečníků, což se do budoucna ukázalo jako celkem důležité – zjistila jsem totiž, že jestli něco opravdu umím, tak je to organizace čehokoliv, co vás napadne. Když mi po škole nabídli, abych k nim šla na stálo, díky šéfové, která až moc připomínala Meryl Streep z *Ďábel nosí Pradu*, jsem měla poměrně jasno. Posílala jsem CV, oháněla se svým čerstvým diplomem a doufala, že najdu job snů. A na chvíli jsem ho opravdu našla. První rok byl úžasný, našla jsem tam nejen skvělé kolegy, ale i dvě spřízněné duše, Monič a Zuzič, které jsou dodnes mými nejbližšími a se kterými jsme seděly v jedné kanceláři každý den a sdílely spolu úplně všechno. Práce byla skvělá, organizovali jsme kurzy firemního vzdělávání, což mě neskutečně bavilo, viděla jsem v tom smysl

a celkově mi přišlo, že má všechno ten správný směr. Jak to tak ale v životě bývá, sluníčko nesvítí pořád, občas se strhne pořádná vichřice, která vám vše převrátí naruby, a někdy jen nenápadně, ale vytrvale fouká vánek. Tak lehký, že vám to nejdřív ani nepříjde, dokonce jste rádi za osvěžení, ale po čase zjistíte, že foukal tak dlouho a neúnavně, že vám dokázal úplně změnit váš kurz.

Tady bych chtěla udělat ještě jednu malou zastávku, protože kromě těch dvou spřízněných duší, které jsem tu potkala, jsem tu našla ještě něco, v co bych ani ve snu nedoufala. Víte, co se říká o ajťácích, že jo? Ten, co dělal v téhle firmě, byl, řekněme, trochu jiný ajťák, než jak ho běžně znáte – tedy nenosil celý týden jedno triko, byl ochotný s vámi i mluvit, občas dokonce zavtipkoval a vypadal celkem k světu – říkám celkem, protože jsem ho ze začátku nijak nezkoumala. (Kdyby ano, samozřejmě bych si hned všimla, že má ty nejkrásnější oči na světě.) A zapsala jsem se u něj tak, že věřím, že ani on mě ze začátku nijak nezkoumal. Jeden z našich prvních rozhovorů:

On: „Jaký tam chceš nastavit heslo?“

Já: „Dej mi tam Terezka123, to si dávám všude...“

V tu chvíli si nepleskl rukou přes čelo jen proto, že je slušně vychovaný, jen se na mě podíval pohledem, ve kterém bylo úplně všechno, a v jeho očích jsem asi nemohla klesnout víc. Tušíte správně, láska na první pohled se u nás opravdu nekonala. A do mého účtu se mi nabourat nezkoušejte, nejsem za zelena utržená, teď už mám samozřejmě jiné heslo. Je to: martin... vlastně nic!

I believe I can fly

Jste šťastní? Jednoduchá otázka, že? Když mi ji v lednu 2014 položil můj šéf, k velikému překvapení nás obou jsem mu odpověděla, že v práci, kterou dělám, šťastná nejsem. A chci být. Takže končím. Nikdy bych nevěřila, že je to tak jednoduché. O dva měsíce později mi končí výpovědní lhůta a jsem volná jako pták. Co budu dělat?

„Hele, nechceš si trochu pročistit hlavu a povznýst se nad všechno? V Travelu hledají letušky na letní sezónu,“ říká mi Fanuš, moje ségra, moje druhé já.

„Haha, to je dobřej vtip! Počkej, to fakt myslíš vážně?! No, stejně teď nemám nic lepšího na práci, za zkoušku asi nic nedám...?“

Narvaná posluchárna FTVS Karlovy univerzity, všeobecný testy plus testy z angličtiny. Angličtina je hračka, ale všeobecný rozhled nikdy nebyl mojí nejsilnější stránkou. Cestou domů volám Martinovi: „Byly tam fakt otázky, který jsou úplně k ničemu, jak mám asi vědět, jak se jmenovala nějaká blbá vzducholod?! Jedinou odpovědí, kterou jsem si jistá, je, jaké číslo dresu má Jarda Jágr. 69 si pamatuju – hahaha. Jinak to bude propadák...“ Martin na to opatrně: „Lásko? On má ale 68...“ Aha, tak to asi neklapne.

Nechápu, jakou znalost všeobecného přehledu museli prokázat ostatní, ale o týden později sedím na osobním pohovoru.

„Proč bychom měli vzít na pozici letušky právě vás?“

„Protože miluju cestování a hrozně ráda pracuju s lidmi.“

And the Oscar for the most original speech goes to...

Asi tu nejde ani o Jardův dres, ani o originalitu a štěstěna zkrátka stojí při mně – následujících pět měsíců strávím v oblečku Osmanyho Lafitty aneb uniformy Travel Service a zjišťuju, že jsem nikdy nebyla šťastnější. I když úvodní měsíční výcvik je náročnější, než by jeden čekal. I když se skoro utopím při pro mě nejtěžší části závěrečných zkoušek – a to vylovení toho zatraceného puku ze dna bazénu. (Dodnes mám trauma a slyším nad sebou hulákat našeho trenéra: „S tím zadkem nad vodou to nevylovíš!!!“) I když z Nuslí na letiště to bylo sakra daleko a noční autobusy už nechci nikdy ani vidět. I když jsem trasu Praha–Bojkovice odletěla víckrát, než je pro jednoho zdrávo – fyzicky i psychicky. (Bulharský Burgas má v letištní terminologii zkratku BOJ – jelikož osazenstvo letů do téhle destinace je většinou maloměstského ražení, vysloužil si přezdívku Bojkovice.) I když moje představa, jak spím každou noc v jiném městě a poznávám desítky míst, se scvrkla na slovy „jeden“ pobyt mimo bázi, tedy Prahu (jelikož to ale jsou zrovna 3 týdny na Kanárech, držím pusku a krok). I když jsem měla takřka sebevražedný sklony při zánětu středního ucha, který jsem si „vylítala“, a udělala bych cokoliv, jen aby to přestalo tak šíleně bolet. Nic z toho ale není silnější než ten pocit svobody a volnosti. Doslova i obrazně. Říká se, že tahle práce je návyková. Že když jednou křídla nasadíte, už bez nich nemůžete být.

Asi na tom něco bude. Nedokázala jsem si představit, že to skončí, a zkoušela všechno, abych se tam „udržela“ i přes rok, i když jsem věděla, že mimo sezónu tolik lidí nepotřebují a nechávají si jen opravdové stálice, které tam jsou dobře zaháčkované. To já jsem ale bohužel nebyla, moje snahy byly k ničemu a jedinou nadějí mi měl být fakt, že na příští sezónu se třeba zase ozvou (nebo taky ne). S blížícím se koncem sezóny jsem si tedy musela přiznat, že je na čase najít si zase nějakou „normální“ práci. Když

mě opustily stavy, kdy jsem si zavírala hlavu do dveří ve snaze přehlušit tu bolest v uších, měla jsem pak v rámci zotavování se před posledním měsícem lítání čas, který jsem chtě nechtě musela využít na hledání toho, co bude „potom“. Přízemní – tak mi najednou přišly všechny pracovní nabídky, které jsem procházela, odpovídala jsem na ně, ale nebylo tam ani zrnko nadšení.

Emirates cabin crew. Tep ve vteřině vyskakuje na 150, polévá mě horko a s mžitkami před očima rozklikávám tenhle inzerát na jobs.cz. Je to jako sen – co víc si od života přát než procestovat celý svět! Jako letuška Emirates! Top letecké společnosti, proti které je Travel jen slabý odvárek. Jasně, mám už nějaké zkušenosti..., ale co rozhodně nemám, jsou koule, abych do něčeho takového šla, to je přece totální sci-fi! Ale neznamená to, že bych jim nemohla vyplnit ten jejich formulář, že jo, čas mám a za zkoušku přeci nic nedám. Odesláno. Tep se pomalu vrací do normálu, dál odpovídám na další nudné pozice a svět je zase v pořádku.

Emirates. Hello tomorrow

Ze své osy se svět lehce vychýlí v polovině září, kdy mám před sebou pár posledních letů. Zpráva o tom, že někoho v Emirates moje CV zaujalo a zvou mě 28. 9. 2014 na pohovor, mě doslova katapultuje. Teď nastává asi vhodná chvíle o tom někomu říct. Martinovi to oznámím tak, že jsem udělala něco bláznivého a ještě bláznivější je to, že se mi ozvali zpět. Mám sice neskutečnou radost a motýlci mi v břiše nepoletují lehce, ale řádí jako o život, ale nemá přeci cenu, abych tam chodila. I kdyby se stal zázrak, tak to, že bych nakonec přijala takovou nabídku, je asi stejně tak pravděpodobný jako to, že poletím kolonizovat Mars. A tohle je přesně ta chvíle. Kdyby se Martin tehdy zasmál při představě mě na Marsu a řekl "to máš pravdu, lásko, je to blbost, ale jsem na tebe stejně hrdej, že tě pozvali," dal by mi pusku a uzavřeli bychom to, nesedím tu teď ani já, ani vy. Ale on to neudělal. Víte, co řekl místo toho? „Lásko, ale to bys měla zkusit! Když už nic jiného, bude zajímavý vidět, jak funguje výběrko v takovém kolosu.“ Tak zajímavý to bude určitě.

Můžu si xkrát opakovat, že o nic nejde, že se přeci jdu jen podívat na to výběrko, ale stejně jsem to ráno nervózní jako snad ještě nikdy předtím. Martin zastavuje před hotelem Don Giovanni, říká mi neuvěřitelně povzbudivá slova, líbá mě do mých uhlazených vlasů, stavím se na mokré chodník, nohy se mi třesou (a není to jen těmi podpatky) a něco uvnitř mi říká, že tohle už není sranda.

Jediná reality show, na které jsem svého času opravdu ujížděla, byli Vyvolení (Lepší zůůůstanoooou!). Všechno ostatní šlo úplně mimo mě, natož abych se někdy dívala na nějakou podobnou americkou estrádu, ale tak nějak jsem z tohoto dne měla pocit, jako by se Big brother díval. Narvaná obrovská konferenční místnost k prasknutí, všichni upravení, vystylovaní, spousta holek s typickým vyčesaným drdolem a typickou červenou rtěnkou (sakra, to jsem asi podcenila), všichni působí hrozně sebevědomě a jistě, navazují nezávazné konverzace (nic mi nenahání větší hrůzu než navazování nezávazných konverzací) a já tam stojím uprostřed toho všeho a říkám si – aspoň si nebudeš vyčítat, že jsi to nezkusila. Všichni se usazujeme v sále a začíná přivítání, vše probíhá v angličtině a vede to zhruba pětatřicátnice, Češka jménem Mirka, na které jde vidět, že to opravdu nedělá poprvé. Nejprve nám pustí úvodní video, po kterém si nejdřív všichni zpět nahodíme spadlé brady, a teprve pak se můžeme soustředit na její představení toho, co to znamená pracovat pro Emirates. Vedle mě sedí holčička, která už na tomhle „assessmentu“ zkouší šťestí po několikáté, dává mi rady do života, jakože co mám a nemám dnes dělat a říkat, a samozřejmě mě utvrdí v tom, že jsem ten účes a barvu rtěnky opravdu podcenila.

Zorganizované to mají opravdu skvěle (a to já ocením!), všechno odsýpá a šlape jak na běžícím pásu. První kolo začíná – dlouhatánský had se vine celou místností a každý postupně přistoupí k Mirce a odevzdá jí své CV. Na základě životopisu už nás na tohle místo ale pozvali, takže je jasné, že o CV tu asi nejde (ráda bych vám řekla, o co tu tedy jde, ale dodneška jsem to bohužel nerozklíčovala). Prostě jen přijdete, pozdravíte, podáte CV, odpovíte na zdvořilostní „How are you“ a odcházíte. A na základě tohotohle buď postupujete dál, nebo ne. A pak, že se první dojem přeceňuje. Když se had dovine, všichni čekáme venku do chvíle, kdy na dveře

Mirka vylepí několik stránek. Je tam cca 60 jmen. Uf, opravdu si nepamatuju, kolik lidí tam bylo celkem (i kdyby, stejně nemám vůbec odhad), ale tenhle seznam je oproti tomu původnímu nemilosrdně krátký. Nemačkám se v první vlně, čekám, až to trochu opadne, a mívám rozjásané tváře i slzavá údolí. Nádech – výdech. Jsem tam. Je to tam černé na bílém, takže to je asi pravda, jakkoliv neuvěřitelný mi to připadá.

Další kola už nejsou taková rychlovka. Každý si na sebe přilepí své přidělené číslo a rozdělí nás do několika skupin, v rámci kterých společně zpracováváme nejruznější zadání. Ve zkratce to má vypovědět o tom, jak fungujeme v týmu, jakou roli v něm zaujímáme, jak se stavíme k různým krizovým situacím, jaká nás napadají řešení a tak dále a tak dále. Mirka vše pozoruje svým ostržím okem, dělá si poznámky a měří nás nejen pohledem, ale i metrem (naštěstí jen na výšku, ne na šířku, na to jí asi stačí oko). Tato kola byla, tuším, tři, na konci každého se postavíme do řady a Mirka čte jen ta čísla, která postupují dál – ta, která nepřečte, si balí saky paky a bez dalších řečí odcházejí. Na žádné otázky typu „Co jsem udělala špatně?“ není prostor, můžete brečet nebo si trhat vlasy zoufalstvím, že to zase nevyšlo, ale nikoho to moc nezajímá. Už chápete, co jsem myslela tou reality show?

Holčina, která seděla vedle mě, nebyla jediným příkladem těch, kteří zkoušeli své štěstí už po několikáté (a opět marně). Když jsem viděla, jak tihle lidi odcházejí a zase se jim bortí jejich sen, přišla jsem si skoro až trapně, že tam zabírám místo, protože jsem byla přesvědčená o tom, že tam jdu jen na čumendu a tím to pro mě končí. Víím, že to zní trochu hloupě, a věřte mi nebo ne, ale v tuhle chvíli jsem vážně nevěřila tomu, že bych do toho šla, kdyby to náhodou vyšlo. Ta atmosféra neustálého napětí ale v člověku vyvolávala chuť uspět. Po každém kole, když moje číslo

zaznělo nahlas, jsem chtěla jít dál a dál, i když jsem vlastně netušila, za čím se ženu a co mě za tou cílovou páskou čeká.

Posledním kolem byl test z angličtiny, ne úplně easy, ale naštěstí víc než na nějakou gramatiku zaměřený hlavně na porozumění textu, což byl pro mě ideální stav, takže když jsem ho odevzdávala, poprvé jsem si byla opravdu jistá, že teď to moje číslo zazní. A zaznělo. Z celkových 60 nás zbylo 15. Když jsme tam seděli, unavení a vyčerpaní po celém dni, Mirka nám gratulovala, přiřazovala nám data takzvaných Final interviews, rozdávala nějaké oficiální papíry k vyplnění a dávala nejružnější pokyny, všechno mi trochu začalo splývat dohromady. Do té doby než mě z mého úsporného režimu vytrhla tahle věta: „Vyplňte hlavně nejbližší datum, kdy se můžete odstěhovat do Dubaje.“ Tohle byla ta chvíle, kdy mi to všechno došlo, kdy se všechno kolem mě zrychlilo a já jako bych letěla z nějaké ohromné výšky dolů. Dopadla jsem na zem a cítila jsem, že jsem dala do pohybu něco, co si teď začíná žít svým vlastním životem. Šém je na svém místě a Golem se vydává na cestu.

Moje Final interview se konalo dva dny poté, předcházely mu online psychologické testy, které se skládaly asi z milionu otázek. Mirka si během té hodiny, kterou jsme spolu strávily, testovala jednak angličtinu a taky si asi dotvářela celkový obrázek, který jí ty testy načrtly. Byla dost nepřístupná a nečitelná, takže jsem z toho měla takový nijaký pocit. Rozloučily jsme se se slovy, že mi dají cca do měsíce vědět.

Hned následující den jsem nastoupila do té „normální práce“, kterou jsem si našla ještě předtím, než se roztočil tenhle kolotoč. Pro někoho by to byl další job snů, asistentka tří jednatelů, cizinců, člověk se tu nepředřel (kdyby nebyl takový proaktivní blbec jako já), fajn peníze, úžasný místo v nejvyšším patře budovy přímo nad Václavákem. To místo se mi tam líbilo asi nejvíc – nedívali

jste se do oken vám podobných kancelářských krys naproti, ale na oblohu, která za jasných podzimních dní vypadala jako protkaná nitkama, které za sebou nechávala letadla. Dívala jsem se na ně, představovala si, jaké by to bylo být ve vzduchu, a násilím se vracela zpátky k počítači a k práci, která mi nedávala žádný vyšší smysl.

Tohle období bylo ve znamení nálad jako na houpačce. Asi je logické, že jsme o tom s Martinem hodně debatovali a rozebírali nejružnější situace, ale protože jsme ještě nevěděli, jak to dopadne, bylo to všechno jen „jako“. Jeden den jsem byla přesvědčená, že je to ta nejlepší příležitost, která mě mohla potkat, o pár hodin později jsem se choulila Martinovi v náručí, přesvědčená, že se k němu nechám přisít a nehnu se od něj nikdy ani na krok. Byla to slušná schíza, kterou se mnou musel prožívat on i moji nejbližší, a dodnes je obdivuju za to, jak to zvládali. Naštěstí tahle první fáze neměla dlouhého trvání. 23. října, tři týdny po mém Final interview, přišel e-mail: stačil mi jen jeho předmět „Congratulations“, abych se skácela na zem ještě dřív, než jsem ho vůbec otevřela. Pane Bože, opravdu mě vybrali!!! Těžko jde slovy vyjádřit tu směsici totálně protichůdných pocitů, které mě zaplavily jako tsunami. Aby to nebylo tak jednoznačné, v e-mailu stálo, že mě berou, ale v současné chvíli mají naplněný stav a čekají na nové termíny úvodních tréninků, takže vydrž, prťka, vydrž.

Držím, držím. Sice mám nervy nadranc, ale co mi zbývá. Schíza začíná nabírat na obrátkách, už aspoň víme, že je to skutečné, ale pořád nevíme kdy. A taky na jak dlouho. Víme, že contract jako takový je na tři roky, ale jde ukončit i dřív. Tři roky nám přijdou jako absolutně nepřijatelné – rok a půl zní nakonec jako tak akorát. Nemůžu říct, že by se mi po tomhle rozhodnutí ulevilo. Pořád se budím a usínám s naprosto odlišnými stavy mysli a nic si nepřeju víc, než ať tohle šílené období už „nějak“ skončí. Většina lidí

vám prý přesně řekne, co dělali 11. září, když se dozvěděli o pádu dvojčat. Já mám hned po tomhle datu ještě jeden den, kdy vím naprosto přesně, co jsem dělala. Je to 17. listopad 2014. Byl svátek, takže jsem byla doma, Martin, který svátky nevede, byl v práci. Dělán si oběd a zvoní mi telefon, vidím shluk čísel, kterému chybí typický začátek +420, a tak hned vím, která bije. Srdce mi vynechá jeden úder, zhluboka se nadechnu a jako ve snách přijímám hovor: „Congatulations – welcome to Emirates family – January 2015 – see you soon, Tereza!“ Zhruba tyto útržky si pamatuju, ve spáncích mi totiž buší tak, že mám co dělat, abych slechnu na druhém konci drátu vůbec slyšela. Pokládám telefon, kácím se podél lednice na zem a v hysterickým záchvatu pláče tam sedím a vzlykám tak dlouho, dokud se nezačnu třást zimou. Tak nevím – má takhle vypadat reakce, když se dozvíte, že jste dostali job snů...?

Další den se rozbíhá mailová komunikace, která mě znovu přesvědčí, že se mi to všechno nezdá, a začíná nekonečné kolečko formalit. Dodání všech možných a nemožných dokumentů a potvrzení je ještě celkem hračka, největší sranda nastává ve chvíli, když se začíná řešit zdravotní stav. Já, poctivá blbka, na sebe zase řeknu i to, co nevím, a musím tak dokládat roky stará potvrzení, výpisy od kožařky (protože jsem uvedla, že jsem jako malá trpěla na atopický ekzém), výpisy z revmatologického ústavu (protože jsem se tam deset let léčila) a spoustu dalšího – kdybych to byl býval věděl, tak jsem jim to byl býval neříkal, aneb s poctivostí nejdál dojdeš. Ale co, možná jsem díky všemu tomu lítání po doktorech aspoň měla míň času na přemýšlení o tom, co že se to tu právě děje. A kdybych náhodou potřebovala nějaké stípnutí jako další důkaz, že se mi to nezdá, milá paní v očkovacím centru mi jich dala víc než dost, nevěřila bych, proti čemu všemu musí být člověk naočkováný... Někaké protílátky na stesk by nebyly?

Asi nejhorší na tom všem byl paradoxně fakt, že rozhodnutí záleží jen na vás, na nikom jiném. Všichni vám můžou radit, říkat, jak by se zachovali oni, ale nakonec jste sami, nikomu zodpovědnost nevložíte do rukou. Musíte se zkrátka rozhodnout. Správně, pokud možno. Měla jsem to neskutečný štěstí, že se k tomu všichni moji nejbližší postavili naprosto úžasně. Ségra mě od začátku neuvěřitelně podporovala, nikdy nedala najevo ani nejmenší pochyby, ale dívala se na to jen z té nej-
světější a nesobecké stránky. Naši pochyby samozřejmě měli, ale jsou to rodiče, mají to geneticky daný a nic s tím neudělají. Varovné majáčky jim blikaly na poplach, ale zároveň věděli, že je to úžasná příležitost, ve které by mě měli podpořit, ať jim v hlavách běhají sebečernější scénáře všeho, co by se mohlo stát (a že obzvlášť můj tatka, lehce poznamenaný svojí profesí, měl fantazii opravdu bujnou). A Martin? Chodili jsme spolu tehdy přes dva roky, bylo nám spolu nádherně, byli jsme zamilovaní a nic nám nechybělo. Dodnes přemýšlím, jak se musel cítit, když jsem s tímhle bláznivým nápadem přišla, a co ho to muselo stát, aby upřednostnil mě a moje štěstí před svým vlastním, před naším společným. Jak moc mě musel mít rád, že potlačil všechno, co v něm muselo bít na poplach, a místo toho řekl, že to musím zkusit, jinak bych toho do smrti litovala. Že to zvládneme, že rok a půl přeci nic není, budeme se vídat a naši lásku to jen upevní. Připadá vám jako hrdina z červené knihovny? Mně s odstupem času taky. V tu chvíli jsem měla tolik starostí sama se sebou, že nevím, jestli mi opravdu docházelo, co pro mě ten chlap dělá a obětuje. Ale tím víc si to všechno uvědomuju teď.

V hlavě se mi odehrával neustálý souboj.

Nebud' blázen a neváhej, vždycky jsi snila o tom cestovat, jakou lepší příležitost můžeš dostat?! Vybrali tě, to už něco znamená, kdyby to nebylo pro tebe, osud nezařídí, abys tu šanci dostala. Není to sobecký,

že se sbalíš a všechny tu necháš, oni to pochopí, mají tě rádi a chtějí, abys byla šťastná, vždyť se budete vídat!

Jak to můžeš vědět? Vždyť vůbec nevíš, jak to tam chodí, jediný zprávy, který o tom máš, jsou od nějaký holčiny, která tam je chvíli. Co když tam za tebou vůbec Martin nebude moct lítat? Vždyť je to arabský svět, co víš o tom, jak to tam funguje? Jak to tam zvládneš úplně sama? Jak zvládneš ten trénink, víš, jak to asi bude náročný? Nemáš ráda nový lidi, představ si, s kolika se tam budeš denně potkávat. Tu angličtinu nemáš zas tak dobrou, jak si myslíš. Copak ti úplně přeskočilo, že věříš, že něco takovýho můžeš zvládnout?! Proboha, prober se! Zůstaň hezky doma, v bezpečí, v práci, kterou máš jistou, s Martinem, který tě miluje nade všechno na světě, copak ho chceš ztratit? Víš, co všichni říkají, sejde z očí, sejde z mysli, přijdeš o něj, to ti za to opravdu stojí?

Věřte mi, takováhle několikátýdenní masáž by skolila i odolnější jedince. A já jsem opravdu dost labilní, klidně si to přiznejme. Často jsem si nepřála nic jiného, než abych se druhý den vzbudila a bylo rozhodnuto. Nějakým zázrakem bych se buď vzbudila doma a měla čistou hlavu, jako by se tohle nikdy nestalo, nebo bych se probudila někde úplně jinde a žila život, který v mých představách zatím neměl ani matné obrysy. Ať tak nebo tak, už by bylo konečně rozhodnuto.

Nesem vám noviny

Vánoce 2014 byly úplně jiné než jakékoliv předtím. Jejich atmosféra se dá těžko popsat, ve vzduchu byl neskutečný strach z neznáma a z loučení. Někde vzadu sice hřál plamínek naděje, že všechno to, co se teď zdá děsivé, se v dobré obrátí, ale ta nejistota se rozpínala do všech koutů. Jsem ráda, že jsem si ta vánoční přání, která jsem ten rok všem dávala, předepsala do telefonu a uložila, člověk se tak může krásně přenést v čase.

*Moji nejmilovanější rodiče,
chtěla bych vám poděkovat za všechno, co jste pro mě v životě udělali
a co jste obětovali pro to, abyste nás s Danuškou dobře vychovali.
Musím uznat, že jste odvedli skvělou práci. :) Jsem v životě opravdu
šťastná, mám úžasnou rodinu a zázemí, v Martinovi jsem našla svoji
životní lásku a oporu a chystám se splnit si svůj životní sen. Nic
z toho bych nedokázala bez vaší lásky, péče a trpělivosti. Čím jsem
starší, tím víc si uvědomuju, jaký základ jste nám do života dali a že
bez něho bychom neměly vůbec na čem stavět. Moc bych si přála,
abych jednou dokázala svým dětem dát do života to, co jste do něj dali
vy nám.*

*I když se v příštím roce uvidíme méně, než bychom chtěli, chci,
abyste věděli, že budu pořád s vámi a budu se těšit, až vás zase budu
moci obejmout. Děkuju vám za to, že mě podporujete i ve věcech, ze
kterých sami úplně šťastní být nemůžete, a který vám dělají obavy.*

Chtěla bych vás poprosit, abyste si o mě nedělali starosti, slibuju, že na sebe budu dávat pozor a v pořádku se vám vrátím. Sice se hrozně těším, až uvidím svět, ale to nejdůležitější, co na něm mám, je tady.

Krásné Vánoce, maminko a tatínku.

Vaše Terezka

• • •

Moje nejdražší Fanušito,

naším jsem vděčná za spoustu věcí, ale jedna z nejdůležitějších je, že mi dali tebe. Nikdo mi nerozumí tak jako ty a s nikým se necítím tak sama sebou jako s tebou. Vždycky když obejmu to tvoje hubený zádo, cítím, že objímám svoji spřízněnou duši, která mi rozumí, aniž bych musela cokoli říkat. Chci ti moc poděkovat za to, jak ses postavila k tomu, že se teď nějaký čas budeme vídat míň, než bychom chtěly. Tvůj názor je pro mě moc důležitý, a proto jsem hrozně ráda, že jsi mě v tom od začátku podporovala a byla na to se mnou. Vůbec si neumím představit, že vás všechny delší dobu neuvidím, a vím, že to pro nás bude hrozně těžký, ale v mém srdci se podíváte všude se mnou. Ať to může znít jako klišé, i když tu třeba u nějakých důležitých okamžiků nebudu, vždycky budu s vámi a vždycky budu čekat na druhým konci drátu.

Mám tě opravdu strašně moc ráda a vím, že až vás všechny obejmu na rozloučenou, nebudu si nic přát víc než se s vámi zase vítat. Ale věřím, že je to správný rozhodnutí a že to uteče jako voda a brzy budeme zase všichni pokupě, protože tak je to správný, tak to má být. :)

Mám tě strašně moc ráda, sestřičko moje.

Tvoje Feruš

Moje nejdražší lásko,
letos jsou to už naše třetí Vánoce a já jsem s tebou snad každým
rokem, měsícem a dnem šťastnější. Jsi to nejcennější, co mě v životě
potkalo, a děkuji ti za všechno, co pro mě děláš. Nebýt tebe a tvojí
podpory, nikdy bych nedokázala to, za co jsem na sebe teď hrdá. Nikdo
mi nevěřil natolik, aby mě přiměl věřit tomu, že sny nemusí být jen
sny. Nikdo mě nemiloval tolik, abych na světě byla tak ráda, jako
když jsem s tebou, nikdy jsem si nebyla ničím tak jistá, jako tím,
že my dva patříme k sobě a všechno společně zvládneme. Všechno, co
spolu zažíváme, je tak nádherný, až se někdy sama sebe ptám, jestli
je to skutečný. Dáváš mi chuť a sílu do života a jen díky tobě se těším
na každý nový den, protože věřím, že nás spolu čeká ještě spousta
krásných chvil.

Na zemi je hrozně málo lidí, kteří by se dokázali obětovat pro toho
druhého, jako jsi to udělal pro mě, naprosto nesobecky a z čistý lásky.
Moc dobře si uvědomuju, jak obrovský mám štěstí, a udělám všechno
pro to, abych ti to jednou mohla oplatit.

Miluju tě nade všechno na světě a chci strávit celý život už jen
s tebou.

Jen tvoje Terezka

• • •

Můj dům, můj hrad

S Martinem jsme sice už chodili nějaký ten pátek, ale celou dobu jsme bydleli každý ve svém – teda, Martin „ve svém“ a já tak porůznu. Poslední mojí štací byla pronajatá garsonka, kde jsem konečně bydlela sama, bez spolubydlících, a byl to nádherný rok. Kdo jste si bydlení na vlastní pěst ještě nevyzkoušeli – vřele doporučuju! Když se rozeběhla celá tahle záležitost, samozřejmě, že se muselo řešit taky bydlení, a tak jsem k poslednímu listopadu ukončila smlouvu v mém milovaném království a na měsíc a kousek se ještě přestěhovala k Martinovi. Celé stěhování byla veselá akce, jelikož jsem část věcí potřebovala někde uskladnit, než si je pobalím s sebou, a další část někde na rok a půl udat. Neuvěřitelně mi v tom pomohl jak Martin, tak jeho tatka, který vytrvale nosil krabice, a jeho pečlivou duši muselo neskutečně ubíjet, když viděl moje halabala balení – se slovy „ta holka se snad nikdy nestěhovala“ jen kroutil hlavou a něžně balil do novinového lůžka vše, co se mu dostalo pod ruku. Stěhovala jsem se právě naopak už tolikrát, že jsem k tomu už začala být trochu imunní. Akce byla dokonána, když jsme všechno vytahali k Martinovi do bytu (páté patro bez výtahu) a zbytek si k sobě vzali a „uskladnili“ Martinovi rodiče, za což jim patří obrovský dík.

Martinův byt je podkrovní 2+kk, takže jsme tu se všemi těmi věcmi byli lehce stísnění, ale pod vlivem okolností to bylo to poslední, co nás trápilo. Žilo se nám krásně, naplno jsme si užívali každou společnou chvíli a ty nejobyčejnější maličkosti, protože